

TÉMA 11: MILUJEME BOHA

Prehľad témy

Je vo vašom živote niekto, pre koho máte problém kupovať darčeky? Čo by ste kúpili niekomu, kto už všetko má? A čo Boh? Čo také by sme pre neho mohli urobiť, aby to ocenil? Ak sme na tomto mieste kurzu dojatí Božou neuveriteľnou láskou k nám a jeho veľkosťou, ako by sme na to mali reagovať? Odpoveď je jednoduchá. Boh nás žiada, aby sme ho predovšetkým milovali. Ale čo to znamená?

V tejto téme:

- Objavíme, čo to znamená, že Boha milujeme vtedy, keď ho poslúchame a keď mu vzdávame slávu.
- Zhodnotíme náš vlastný život uctievania Boha a našu poslušnosť voči nemu.
- Preskúmame úlohu a dôležitosť Večere Pánovej ako skutku uctievania a poslušnosti.
- Naučíme sa, aké dôležité je považovať uctievanie za životný štýl.
- Budeme Boha uctievať a chváliť.

Pochopenie témy

Čo znamená milovať Boha celým svojim srdcom? Existuje spojenie medzi láskou k Bohu a uctievaním? Akým spôsobom Boh chce, aby sme ho uctievali? Je uctievanie viac než len udalosť? Aké spojenie existuje medzi láskou k Bohu a poslušnosťou? Čo sa stavia do cesty tomu, aby sme boli úplne poslušní a uctievali nášho Boha? Ako by to vyzeralo, keby sme vzdávali Bohu slávu v každej oblasti našich životov?

Výroky

(Výroky sú úryvky a citáty, ktoré vás majú priviesť k uvažovaniu o téme. Môžu a nemusia odrážať biblickú múdrosť.)

Uctievanie je niečo viac než len verejná bohoslužba alebo zopár chvíľ strávených v súkromnej modlitbe. Uctievanie je životný štýl: žiť každý deň k Božej oslave.

„My evanjelikáli o uctievaní veľa nevieme. Zameriavame sa na evanjelizáciu, nie na uctievanie. Len málo vnímame veľkosť Všemocného Boha. Máme tendenciu byť nadutí, neúctiví a pyšní. A naše bohoslužby sú často nepripravené, neporiadne, mechanické, povrchné a mdlé. . . často je naše verejné uctievanie len rituálom bez reality, forma bez moci, náboženstvo bez Boha.“ – John Stott

Nemôžete tvrdiť, že Boha milujete, ak ho neposlúchate.

„Westministerský katechizmus hovorí, že hlavným zmyslom života človeka je „osláviť Boha a večne sa s Ním radowať.“ Ale mali by sme vedieť, že je to jedno a to isté. Plne sa radowať znamená osláviť. Tým, že nám Boh dáva príkaz, aby sme Ho oslávili, nás pozýva k tomu, aby sme sa s Ním radovali.“ – C.S. Lewis

D. McCullough píše, o akom Bohu vypovedá naše uctievanie: „Ten stravujúci oheň sme skrotili na plameň sviečky, snáď s troškou náboženskej atmosféry, ale bez skutočnej páľavy, bez oslepujúceho svetla, bez očisťujúcej moci.“

Príklady zo života

Hugo

Hugo každému, koho pozná, rozpráva, ako veľmi miluje Boha. Jeho nadšenie pre Boha je nákazlivé. Teší sa z toho, že za tých pár rokov, čo je kresťanom, si už dal svoj život celkom dokopy. Pravidelne chodí na bohosluby, svojimi vystretými rukami počas piesní veľmi viditeľne preukazuje to, ako vzýva Boha a takisto začal pravidelne tráviť čas v stíšení s Bohom. Ťažké pitie a promiskuita, ktoré boli kedysi typické pre Hugov život, sú teraz len spomienkou. Vie však o tom, že v jeho živote sú ešte stále také oblasti, ktoré potrebuje zmeniť. On a jeho priateľka (ktorá je tiež kresťanka) spolu stále žijú v sexuálnom vzťahu. Hoci vie, že s ich vzťahom musí niečo urobiť, obhajuje sa tým, že aspoň nespáva so všelijakými ženami, ako zvykol kedysi. Popri tomto všetkom chce stále rásť vo svojom vzťahu s Bohom.

Čo by ste Hugovi na jeho životný štýl povedali? Je možné, aby Hugo neprestal žiť so svojou priateľkou a aj tak rástol vo vzťahu s Bohom a miloval ho celým svojim srdcom?

Iveta

Iveta chodí na bohosluby veľmi rada a tiež veľmi rada uctieva Boha. Za Božie pôsobenie v jej živote je taká vďačná, že ho chce uctievať verejne a naplno. Takisto túži tráviť s Bohom čas osamote, uctievať ho v súkromí a rozvíjať s ním hlbší vzťah. Ale je matkou štyroch malých detí. Sotva kedy má príležitosť sadnúť si skôr, než by niektoré z nich niečo nepotrebovalo. Čas osamote s Bohom je síce peknou myšlienkou, ale je vôbec možné, aby si ho našla?

Ani chodenie na bohosluby v cirkvi už nie je tým, čím kedysi bolo. Po tom, ako pripraví raňajky pre svoju rodinu, okúpe deti, oblečie ich a posadí ich do auta, pričom sa ešte snaží popohnať svojho manžela, aby sa už vychystal, je už kompletne frustrovaná a vyčerpaná. Účasť na bohoslužbách nie je pre ňu skúsenosťou, ktorá by ju naplnila.

A jej manžel je na bohoslužbách rovnako frustrovaný ako ona. Jeho narastajúce povinnosti v práci ho nútia pracovať šesť dní v týždni, často aj v nedeľu poobede. A dokonca aj keď je fyzicky mimo zamestnanie, jeho myseľ je prácou stále zamestnaná. Aj keď je na bohoslužbách, jeho myšlienky a starosti sú unášané smerom k detailom jeho práce. Jeho srdce, ktoré bolo kedysi miestom úprimného uctievania Boha, teraz naplňa úzkosť.

Ani pre Ivetu, ani pre jej manžela verejné alebo súkromné uctievanie už veľa neznamená. Čo si myslíte, že by Ivete alebo jej manželovi mohlo pomôcť?

Aká hlavná otázka alebo téma tu stojí pred nami?

Štúdium Písma

Marek 12:28-31

Jeden zo zákonníkov, ktorý vypočul tento spor, podišiel bližšie, lebo si všimol, že Ježiš im odpovedal výstižne. Spýtal sa ho: Ktoré prikázanie je zo všetkých najdôležitejšie? 29 Ježiš odpovedal:

Najdôležitejšie je toto: Počuj, Izrael! Pán, náš Boh, je jediný Pán! 30 Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou! 31 Druhé je toto: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého! Iného väčšieho prikázania ako sú tieto, niet.

Ježiš bol uprostred diskusie s niektorými farizejmi. Snažili sa ho dostať pred zástupmi ľudí do problémov tým, že mu dávali kontroverzné otázky, ktoré mohli názorovo rozdeliť zástupy. Ježiš na tieto otázky odpovedal tak dobre, že sa jeden zo židovských učiteľov rozhodol pridať sa do diskusie. Spýtal sa Ježiša svoju vlastnú ťažkú otázku: „Ktoré prikázanie je najdôležitejšie v celom zákone [t.j. v učení Starej Zmluvy]?” Táto otázka bola horúcou debatnou témou židovských učencov tej doby. Ktoré zo 613 prikázaní Starej Zmluvy bolo najvýznamnejšie? Ježiš sa rozhodol na túto otázku odpovedať citovaním prikázania, ktoré zahŕňalo všetky ostatné. Ježišova odpoveď na učiteľa veľmi zapôsobila a odišiel preč.

Čo si myslíte, že znamená milovať Boha celým vašim srdcom, dušou, myslou a silou?

Ján 12:1-8

Šesť dní pred Veľkou nocou prišiel Ježiš do Betánie, kde býval Lazár, ktorého vzkriesil z mŕtvych. 2 Pripravili mu tam hostinu. Marta posluhovala a Lazár bol medzi tými, ktorí s ním stolovali. 3 Mária vzala libru veľmi drahej pravej nardovej myrhy, pomazala Ježišovi nohy a poutierala mu ich svojimi vlasmi. A dom sa naplnil vôňou myrhy.

4 Tu jeden z jeho učeníkov, Judáš Iškariotský, ktorý ho mal zradiť, povedal: 5 Prečo nepredali túto masť za tristo denárov a nedali ich chudobným? 6 Ale to nepovedal preto, že mu šlo o chudobných, ale preto, že bol zlodej, a pretože mal pokladničku a brával z toho, čo do nej vkladali.

7 Ježiš však povedal: Nechaj ju, urobila to na deň môjho pohrebu! 8 Veď chudobných máte vždy medzi sebou, ale mňa vždy nemáte.

Ján 12 je jedným z najvýznamnejších a povšimnutiahodných skutkov uctievania, aký bol kedy zaznamenaný. Ježiš premenil Máriin život, a ešte predtým vzkriesil jej brata z mŕtvych. Mária si zvolila tradičný spôsob, ako si uctiť Ježiša, ale vykonala to spôsobom, ktorý bol všetkým možným len nie tradičným. Mnoho z toho, čo urobila, bolo výnimočné a zvýraznilo to úprimnosť jej uctievania.

Mária najprv použila čistú nardovú myrhu, veľmi drahý parfum vyrobený z bylínok dovážaných zo severnej Indie. Ľudia ho zapečatovali v alabastrových nádobách a odpečatovali ho len pri veľmi vzácných a výnimočných príležitostiach.

Vybrala si teda veľmi vzácny a drahý parfum. Po druhé, Mária použila úplne celý obsah nádoby. Ján nám hovorí, že to malo hodnotu ročnej mzdy.

Ľudia často používali parfumy a oleje ako istý druh sporiacich účtov; parfum predávali vtedy, keď potrebovali peniaze. Máriina nádoba nardovej myrhy mohla mať hodnotu jej celoživotných úspor!

Mária tiež porušila zvyčajný zvyk pomazávania hlavy človeka a namiesto toho pomazala (t.j. vyliala olej na) jeho nohy. Umývať niekoho nohy bola zvyčajne práca otroka a otroci bežne neumývali nohy použitím drahého parfumu! V tomto skutku preukázala Mária nielen to, že bola Ježišovou služobníčkou, ale tiež to, že ten drahý parfum nebol vhodný na Ježišovu hlavu. Bol vhodný len na jeho nohy. Nakoniec, na vyutieranie Ježišových nôh použila Mária namiesto uteráka svoje vlasy. V tej kultúre by si počestná žena ako Mária na verejnosti vlasy nikdy nerozpustila. Ale Mária to v tomto dramatickom skutku uctievania urobila. Toto bol naozaj najmimoriadnejší skutok uctievania (Jeff Jones, „Solitude and Service”/Samota a uctievanie/).

Prečo podľa vás tento zdanlivo výstredný a drahý čin uctievania tak veľmi učeníkom prekážal?

Prečo ich Ježiš napomenul, a Máriu si za jej čin uctil?

Matúš 6:19-21, 24

podľa parafrázovaného textu zo *Slovo na cestu*

Nehromadzte si bohatstvo tu na zemi, kde môže zhrdzavieť, padnúť napospas moliam alebo zlodejom. Ukladajte si poklady v nebi, kde nepodľahnú žiadnej skaze a ani ich žiadny zlodej nevykope a neukradne. Kde je vaše bohatstvo, tam je aj vyše srdce

Nikto nemôže slúžiť dvom pánom. Jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jednému dávať prednosť a druhého zanedbávať. Nemôžete slúžiť zároveň Bohu a majetku.

Čo myslel Ježiš tým, keď povedal, že nemôžete uctievať dvoch bohov naraz?

Čo iné okrem Boha máme tendenciu uctievať (zasvätiť tomu život)?

Ako môžeme v našom uctievaní preukázať taký istý druh „márnotratnosti“?

1 Korintanom 11:23-26

Ved' ja som prijal od Pána to, čo som vám aj odovzdal, že Pán Ježiš v tú noc, keď bol zradený, vzal chlieb 24 a keď vzdával vďaky, lámal ho a povedal: Toto je moje telo, ktoré je pre vás. Toto robte na moju pamiatku! 25 Podobne po večeri vzal aj kalich a povedal: Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi. Toto robte, kedykoľvek ho budete piť, na moju pamiatku! 26 Kedykoľvek teda jete tento chlieb a pijete z tohto kalicha, zvestujete Pánovu smrť, kým nepríde.

Jedným z dôležitých spôsobov, ktorým môžeme Boha uctievať a vyjadriť mu svoju lásku, je pripomínanie si obete, ktorú za nás podstúpil. Aby sme to mohli robiť, ustanovil Ježiš Večeru Pánovu (niekedy nazývanú „prijímanie“). Spolu s krstom je Večera Pánova jediným ďalším ustanovením, na ktorom Ježiš prikázal zúčastňovať sa každému veriacemu.

Čo symbolizuje lámaný chlieb?

Čo symbolizuje kalich?

Čo je prvým zámerom Večere Pánovej, ktorý Ježiš spomína (v24b, 25b)?

Čo je druhým zámerom Večere Pánovej, ktorý spomína (v26)?

Nahliadnutie do iných zdrojov

„Ak uctievať v nedeľu, čo sa deje v pondelok?“, A. W. Tozer

Kapitola desiaty z knihy *Whatever Happened to Worship?* Copyright © 1985. V origináli použité s povolením Christian Publications. 1-800-233-4443. Všetky práva vyhradené.

„Boh... Vau!“, David Needham

Kapitola pätnásty z knihy *Close to His Majesty*. Copyright © 1987 Multnomah Press. V origináli použité s povolením. Všetky práva vyhradené.

„Večera Pánova“, Jeff Jones

V origináli použité s povolením autora. Všetky práva vyhradené.

Ak uctieвате v nedeľu, čo sa deje v pondelok?

Z knihy *Whatever Happened to Worship?*, A.W.Tozer

Keď vkročíte do bežného kostola, skloníte ticho hlavu v zbožnej úcte? Nie som prekvapený, ak vaša odpoveď znie: „Nie.“

Keď vchádzam do bežného kostola, môj duch je zarmútený nad tým, že sme sa stali generáciou, ktorá rýchlo stráca všetok zmysel pre božskú posvätnosť nášho uctievania. Mnohí, ktorých sme v našich kostoloch vychovali, už viac nepremýšľajú v intenciách zbožnej úcty – čo môže naznačovať, že pochybujú o tom, že je tam Božia prítomnosť.

V príliš mnohých z našich zborov si môžete všimnúť postoj prijímajúci čokoľvek. Podľa môjho úsudku je strata povedomia o Bohu uprostred nás je už taká hrozná, že ju nevieme ani odhadnúť.

Veľkým vinníkom je množiace sa prijímanie sekularizmu sveta, ktorý sa zdá byť v našich cirkevných kruhoch

príťažlivejším než akýkoľvek hlad alebo smäd po duchovnom živote, ktorý sa páči Bohu. Sekularizujeme Boha, sekularizujeme evanjelium Ježiša Krista a sekularizujeme uctievanie.

Z takého zboru nevyjde žiaden veľký a duchovne silný Boží muž. Z takého zboru nevyjde nijaké veľké duchovné hnutie modlitby viery ani prebudenie. Ak má byť Bohu vzdaná česť a zbožná úcta a ak má byť skutočne uctievaný, možno nás bude musieť odstrániť a začať niekde inde.

Je nevyhnutné, aby bolo medzi nami prítomné pravé uctievanie. Ak je Boh tým, kým hovorí, že je, a ak sme my veriacimi Božími ľuďmi, ktorými tvrdíme, že sme, musíme Ho uctievať. Neverím, že niekedy budeme mať skutočnú radosť z oddaného uctievania Boha, ak sme Ho ešte nikdy nestretli v osobnej duchovnej skúsenosti prostredníctvom nového narodenia zhora spôsobeného Svätým Duchom z Boha samého!

Máme taký uhladený, takmer až sekularizovaný spôsob ako dostať ľudí do

Božieho kráľovstva, že už viac nie sme schopní nájsť mužov a ženy ochotných hľadať Boha cez rozhodujúci okamih stretnutia s Ním. Keď ich privedieme do kostolov, nemajú žiadnu predstavu o tom, čo znamená milovať a uctievať Boha, pretože na ceste, ktorou ich vedieme, nebolo žiadne osobné stretnutie, žiadna osobná kríza, žiadna potreba pokánia – iba biblický verš s prisľúbením odpustenia.

Och, ako si len želám, aby som vedel primerane dať najavo slávu Toho, ktorý je hoden byť objektom nášho uctievania! Som presvedčený, že ak by naši noví konvertiti –

nemluvnatá v Kristovi – mohli spoznať mnohé Jeho vlastnosti a dokonca čiastočne pochopiť Jeho bytie, omdlievali by od dychtivej túžby uctievať Ho, vzdávať Mu úctu a vyznávať Jeho meno od teraz až navždy.

Viem, že mnohí znechutení kresťania v skutočnosti v Božiu

zvrchovanosť neveria. V takom prípade však neplníme svoju úlohu pokorných a dôverujúcich nasledovníkov Boha a Jeho Krista.

Práve to je dôvodom, prečo Ježiš Kristus prišiel do nášho sveta. Starí teológovia to nazývali antropismus — spojenie božskej a ľudskej podstaty v Kristovi. Je to veľké tajomstvo, pred ktorým stojím v úžase. Vyzúvam si topánky a kľáčim pred týmto horiacim krikom, pred týmto tajomstvom, ktorému nerozumiem.

Teoantropia je tajomstvom – Boha a človeka zjednoteného v jednej osobe – nie dvoch osôb, ale dvoch prirodzeností.

Takže, prirodzenosť Boha a prirodzenosť človeka sú zjednotené v Tom, ktorý je našim Pánom Ježišom Kristom. Všetko, čo je Bohom a všetko, čo je človekom, je v Kristovi večne a neoddeliteľne spojené.

Zvážte Mojžišovu skúsenosť na púšti, keď spozoroval oheň, ktorý v kriku horel bez toho, aby ho spaľoval. Mojžiš si bez váhania pred krikom kľakol a uctieval Boha. Mojžiš

Je nevyhnutné, aby bolo medzi nami prítomné pravé uctievanie.

neuctieval kriek; bol to Boh a Jeho sláva prebývajúca v kriku, ktoré Mojžiš uctieval.

Nie je to dokonalá ilustrácia, pretože keď oheň z kriku odišiel, bol to znovu iba obyčajný kriek.

Ale tento Človek, Ježiš Kristus, je večným Synom. V plnosti tohto tajomstva nikdy žiaden odchod nejestvoval, okrem tej hroznej chvíle, keď Ježiš vykrikoval: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Matúš 27:46). Otec sa Mu na chvíľu otočil chrbtom, keď Syn na seba vzal desivé množstvo nášho hriechu a viny, zomierajúc na kríži nie pre svoj vlastný hriech, ale za naše hriechy.

Božskosť a ľudskosť sa nikdy neoddelili. Až do tohto dňa zostávajú zjednotené v tomto jednom Mužovi. Keď pred Ním kľáčime a hovoríme: „Môj Pán a môj Boh, Tvoj trón, ó, Bože, je naveky vekov,“ hovoríme to Bohu.

Myslím si, že Boží proroci videli do budúcich storočí ďalej a do Božích tajomstiev hlbšie, než sme schopní vidieť my pomocou našich veľkých moderných teleskopov a elektronických prostriedkov merania svetelných rokov, planét a galaxií.

Proroci videli Hospodina, nášho Boha. Videli Ho v Jeho kráse a snažili sa Ho písať.

Opisovali Ho ako žiarivo nádherného a ako čistú, podmanivú bytosť.

Hovorili, že je majestátny a milostivý. Opísali Ho ako majestátnu bytosť, a predsa si všimli Jeho miernosť. Videli Ho ako spravodlivého a naplneného pravdou. Snažili sa opísať správanie Jeho lásky s celou jej radosťou a potešením a vôňou.

Keď sa mi proroci pokúšajú opísať vlastnosti, milosť a dôstojnosť Boha, ktorý sa im zjavil a jednal s nimi, vnímam, že si môžem kľaknúť a nasledovať ich výzvu: „On je váš Pán – uctievať Ho.“

On je spravodlivý a On je majestátny a je aj láskavý, a predsa Mu Jeho láskavosť nič neuberá na Jeho majestáte.

Je pokorný, ale je to ten druh pokory, ktorý Mu takisto z Jeho majestátu nič nevezme.

Ježišova pokora a majestát. Kiežby som o tom mohol napísať pieseň alebo zložiť hudbu. Kde inde ešte môžete nájsť majestát a pokoru zjednotené?

Táto pokora a miernosť boli Jeho ľudskosťou. Tento majestát bol Jeho božskosťou. V ňom ich môžete nájsť večne spojené. Bol taký mierny, že ho matka

dojčila, plakal ako ktorékoľvek iné bábätko a potreboval všetku ľudskú starostlivosť, akú potrebuje každé dieťa.

Ale On bol tiež Bohom a vo svojom majestáte stál pred Herodesom a pred Pilátom. Keď sa vráti, keď zostúpi dolu z nebies, bude to v Jeho majestáte, v majestáte Boha. Avšak bude to tiež v majestáte Človeka, ktorý je Bohom.

Toto je náš Pán Ježiš Kristus. Pred svojimi nepriateľmi stojí vo svojom majestáte. Pred svojimi priateľmi prichádza v miernosti a v pokore.

Mužom a ženám dal možnosť vybrať si – človek môže zaujať ktorúkoľvek stranu. Ak nechce miernu, pokornú stránku Ježiša, spozná Jeho majestátnu.

Na zemi k Nemu prichádzali deti. Prichádzali k Nemu chorí a hriešni. Prišiel k nemu aj démonom posadnutý človek. Tí, ktorí poznali svoje potreby, prichádzali zovšadiaľ a dotýkali sa Ho a on bol pri tom

taký mierny, že na nich prechádzala Jeho sila a uzdravovala ich.

Keď sa ľudom znovu zjaví, bude to v Jeho majestáte. Vo svojom kráľovskom majestáte bude Ježiš jednať s pýchou a namyslenosťou a sebastačnosťou ľudstva, pretože Biblia hovorí, že každé koleno sa skloní

a každý jazyk vyzná, že On je Pán a Kráľ.

Naozaj Ho poznať znamená milovať a uctievať Ho.

Ako Boží ľudia sme často tak popletení, že by nás mohli považovať za úbohý, potkynajúci sa a nemotorný Boží ľud. Musí ta však byť pravdou o mnohých z nás, keďže uctievanie vždy považujeme za niečo, čo robíme, keď chodíme do kostola.

Nazývame ho Božím domom. Zasvätili sme Mu ho. Takto pokračujeme v rozvíjaní tejto zmätenej predstavy, že kostol musí byť jediné miesto, kde Ho môžeme uctievať.

Prichádzame do Pánovho domu, postaveného z tehál a dreva a s kobercami na podlahe. Sme zvyknutí, že počujeme výzvu k uctievaniu: „Pán je vo svojom svätom chráme – pokľaknime pred Ním.“

To sa deje v nedeľu a deje sa to v kostole. Veľmi pekné!

Ale čoskoro prichádza pondelňajšie ráno. Kresťan – laik ide do svojej kancelárie. Kresťan – učiteľ vchádza do triedy. Kresťanka – matka je zaneprázdnená domácimi povinnosťami.

Táto pokora a miernosť boli Jeho ľudskosťou. Tento majestát bol Jeho božskosťou. V ňom ich môžete nájsť večne spojené.

Keď v pondelok kráčať v ústrety našim rozličným povinnostiam a úlohám, sme si vedomí Božej prítomnosti? Pán túži byť vo svojom svätom chráme stále, kdekoľvek sme. Chce pokračujúcu lásku, radosť a uctievanie svojich detí, kdekoľvek pracujeme.

Nie je úžasné, keď podnikateľ vstúpi do svojej kancelárie v pondelok ráno s vnútorným volaním k uctievaniu: „Pán je v mojej kancelárii – nech pred Ním stíchnie celý svet“?

Ak neviete uctievať Pána uprostred vašich zodpovedností v pondelok, nie je veľmi pravdepodobné, že Ho budete vedieť uctievať v nedeľu!

Vlastne, žiaden z nás nemá schopnosť Boha oklamať. Preto, ak sme takí zaujatí našimi sobotňajšími činnosťami, že sme v sobotu vzdialení od Jeho prítomnosti a vzdialení od zmyslu uctievania, nie sme vo veľmi dobrej kondícii uctievať Ho ani v nedeľu.

Domnievam sa, že mnoho ľudí má predstavu, že majú Boha v škatuli. Podľa nich Boh prebýva len v kostolnom svätostánku a keď odchádzame a ideme smerom domov, máme taký sotva badateľný nostalgický pocit, že Boha nechávame samého vo veľkej škatuli.

Viete, že to nie je pravda, ale čo s tým robíte?

Boh nie je pripútaný k budove o nič viac, než je pripútaný k vášmu autu, k vášmu domovu alebo ku kancelárii, v ktorej pracujete.

Pavlovo úprimné nabádanie korintských kresťanov je rovnako platné aj pre naše životy dnes, ako bolo vtedy, keď ho vyjadril:

Azda neviete, že ste Božím chrámom a že vo vás prebýva Boží Duch? Ak niekto kazí Boží chrám, toho Boh zničí; lebo Boží chrám je svätý a tým ste vy!“

(1Korintňanom 3:16-17)

Ak nepoznáte prítomnosť Boha vo svojej kancelárii, vo vašej továrni, vo vašom domove, potom Boh nie je ani v kostole, do ktorého chodievate.

Stal som sa kresťanom, keď som bol mladým mužom pracujúcim v továrni na výrobu pneumatík v Akrone, štát Ohio. Spomínam si, ako som tam pracoval. Spomínam si aj na svoje uctievanie. V očiach som mal počas uctievania veľa slz. Nikto sa

ma na ne nikdy nespýtal, ale nezdráhal by som sa vysvetliť im to.

Istým zručnostiam sa učíte, až kým sa nestanú automatickými. Stal som sa takým zručným, že som mohol robiť svoju prácu, a pritom som mohol uctievať Boha, aj keď som mal plné ruky práce.

Dospel som k názoru, že keď uctieваме – a môže to byť aj priamo pri vrtáčke v továrni – ak je v nás Božia láska a Boží Duch do nás vdychuje chválu, všetky nebeské hudobné nástroje zrazu hrajú na plnú podporu nášho uctievania.

Nuž, to je moja skúsenosť, že naše celé životy, naše celkové osobné postoje musia byť nasmerované k uctievaniu Boha.

Čo vo vás túži po uctievaní Boha? Viera, láska, poslušnosť, vernosť, beh života — všetko toto vo vás túži uctievať Boha. Ak je vo vás niečo, čo odmieta uctievať, potom vo vás nie je nič, čo by Boha uctievalo dobre.

Ak ste si svoj život rozdelili na oddelenia, v ktorých niektoré oblasti uctievať a iné časti neuctievajú, potom neuctievate Boha tak, ako by ste mali.

Môže byť veľkým sebaklamom, že uctievanie sa deje len v kostole alebo uprostred nebezpečnej búrky či v prítomnosti nejakej nezvyčajnej alebo veľkolepej krásy prírody

vôkol nás. Bol som s niekoľkými ľuďmi, ktorí sa zrazu stali veľmi duchovnými, keď stáli na dych vyrážajúcom oblúku strmého horského zrázu!

Príležitostne sa ocitneme v podobných situáciách a vtedy začne človek kričať: „Hurá pre Ježiša!“ alebo nejaké iné ošúchané výrazy.

Brat môj, alebo sestra, ak sme veriacimi deťmi Boha, v ktorých Svätý Duch pestuje neustálu radosť, potešenie a úžas, nebudeme potrebovať búrku v horách, aby nám ukázala, aký naozaj slávny je náš Pán.

Je klamstvom myslieť si, že sme duchovní, keď sa zrazu v prítomnosti búrky alebo hviezd či vesmíru zmeníme na zhovorčivých poetov. Potrebujem vám len pripomenúť, že aj opilci či tyrani alebo kriminálnici môžu mať takéto „vznešené“ pocity. Nemyslíme si však, že oni vtedy uctievať.

Nemôžem Bohu ponúknuť žiadne uctievanie, ktoré sa Mu úplne páči, ak viem, že vo svojom živote ukrývam niečo, čo sa Mu nepáči. Nemôžem naozaj a radostne uctievať

Ak nepoznáte prítomnosť Boha vo svojej kancelárii, vo vašej továrni, vo vašom domove, potom Boh nie je ani v kostole, do ktorého chodievate.

Boha v nedeľu a zároveň Ho neuctievať v pondelok. Nemôžem uctievať Boha radostnou piesňou v nedeľu a potom Ho vedome uraziť pri svojich podnikateľských jednaniach v pondelok a v utorok.

Znovu zopakujem môj pohľad na uctievanie – *nijaké uctievanie sa Bohu celkom nepáči, až kým vo mne nie je nič, čo by sa Bohu nepáčilo.*

Zdá sa vám tento názor veľmi odradzujúci?

Mohol by som vám povedať, že ak ma budete dostatočne dlho počúvať, prijmete povzbudenie v Duchu, ale ja som nikdy nebol náchylný k tomu, aby som povzbudzoval ľudí v tele.

Nikdy som nevkladal veľa viery do ľudí ako takých. Áno, rešpektujem dobré úmysly, ktoré ľudia majú. Ja viem, že to myslia dobre. Ale v tele svoje dobré zábery naplniť nemôžu. Je to preto, že sme hriešnikmi, až kým nenájdeme zdroj víťazstva, radosti a požehnaní v Ježišovi Kristovi.

V nikom z nás nebude nič dobré, až kým nepríde Ježiš Kristus a nezmení nás – až kým On sám nebude žiť v nás a nezjednotí našu prirodzenosť s Bohom, Všemocným Otcom. Až dotedy sa nemôžeme nazývať dobrými.

To je dôvod, prečo som povedal, že naše uctievanie musí byť úplné. Musí zahŕňať celú našu bytosť. Preto sa na uctievanie Boha musíte pripravovať a tá príprava nie je vždy príjemná. Vo vašom živote sa možno najprv budú musieť udiť revolučné zmeny.

Ak chceme, aby naše uctievanie bolo skutočné a požehnané, musíme čosi z nášho života zničiť, odstrániť. Evanjelium Ježiša Krista je istotne pozitívne a konštruktívne. Ale v niektorých oblastiach musí byť deštruktívne, t.j. musí ničť isté prvky, ktoré nemôžu byť prítomné v živote, ktorý sa páči Bohu.

Vždy tu sú aj vyznávajúci kresťania, ktorí tvrdia: „Ja uctievam v mene Ježiša.“ Zdá sa, že veria, že uctievanie Boha je akýmsi vzorcom. Zdá sa, že si myslia, že vyslovenie mena Ježiša je akýmsi druhom kúzla.

Pozorne študujte Bibliu s pomocou Svätého Ducha a zistíte, že meno a podstata Ježiša sú jedno.

Nestačí len vedieť, ako vyhlásť Ježišovo meno. Ak sme sa Mu pripodobnili v Jeho podstate, ak sme sa dostali na miesto,

na ktorom sme schopní prosiť v súlade s Jeho vôľou, potom nám dá dobré veci, po ktorých túžime a ktoré potrebujeme. Neuctievame len v mene. Uctievanie Boha ako dôsledok narodenia zhora, v ktorom sa Bohu zaľúbilo dať nám viac než len meno. Dal nám premenenú podstatu.

Peter túto pravdu vyjadril takto:

Tým nám daroval vzácne a veľmi veľké prisľúbenia, aby ste prostredníctvom nich mali účasť na Božej prirodzenosti a unikli záhube, ktorú vo svete spôsobuje žiadostivosť (2Petrov 1:4).

Prečo by sme mali klamať samých seba o tom, že naše uctievanie je Bohu príjemné? Ak celý deň žijem ako svetský a telesný tulák a potom sa o polnoci zmietať v kríze, ako sa môžem modliť k Bohu, ktorý je svätý? Ako oslovím toho, ktorý ma žiada, aby som Ho uctieval v duchu a v pravde? Padám na

kolená a vyzývam meno Ježiš s vierou, že v tom mene je nejaká mágia?

Ak som stále ten istý svetský, telesný tulák, budem sklamaný a rozčarovaný. Ak nežijem podľa skutočného významu Jeho mena a Jeho podstaty, nemôžem sa v Jeho mene správne modliť. Ak nežijem v Jeho

prirodzenosti, nemôžem sa v tej prirodzenosti ani správne modliť.

Ako môžeme dúfať, že naše uctievanie bude pre Boha prijateľné, keď sú v našich prirodzenosti prvky, ktoré sme nenapravili a neočistili, ktorých sme sa nezbavili? Dokonca si myslíme, že aj človek so zlými prímiesami v jeho prirodzenosti sa nejakým spôsobom môže zúčastňovať niektorých častí uctievaní a že takéto uctievanie je pre Boha šťastie prijateľné. Ale ako sa dá takto ďalej žiť?

„Chcem prebývať vo vašich myšlienkach,“ hovorí Boh. „Spravte zo svojich myšlienok svätýňu, v ktorej môžem prebývať.“

Na to, aby som vnímal páliace usvedčenie a činil pokánie, nemusíme robiť niečo nesprávne. Aj tým, že nesprávne premýšľam, môžem prísť o spoločenstvo s Bohom, stratiť silný zmysel Jeho prítomnosti a stratiť požehnanie duchovného víťazstva.

Zistil som, že Boh neprebýva v nenávisťných a znečistených myšlienkach. Neprebýva v žiadostivých myšlienkach.

Ak Boh vie, že vašim zámerom je uctievať Ho každou časťou vašej bytosti, bude s vami spolupracovať podľa Jeho zasľúbenia.

Neprebýva v pyšných a sebeckých myšlienkach.

Boh nám hovorí, aby sme zo svojich myšlienok spravili svätyňu, v ktorej môže prebývať. On si váži naše čisté a milujúce myšlienky, naše mierne, pokorné, vľúdne a láskavé myšlienky. Tieto myšlienky sú rovnaké ako Jeho vlastné.

Keď bude Boh vo vašich myšlienkach prebývať, budete Ho uctievať a Boh to bude prijímať. Bude voňať kadidlo z vášho prvoradého záujmu o neho uprostred intenzívnych starostí a ruchu života okolo vás.

Ak Boh vie, že vašim zámerom je uctievať Ho každou časťou vašej bytosti, bude s vami spolupracovať podľa Jeho zasľúbenia. Na Jeho strane je láska a milosť, zasľúbenie a zmierenie, neustála pomoc a prítomnosť Svätého Ducha.

Na vašej strane je odhodlanie, hľadanie, podvolenie sa a viera. Vaše srdce sa stáva komôrkou, svätyňou, svätostánkom, v ktorom je pokračujúce, neprerušované spoločenstvo s Bohom. Vaše uctievanie stúpa k Bohu každou chvíľou.

Dve zo Spurgeonových najväčších kázni sa volali: „Boh v tichu“ a „Boh v búrke.“ Srdce, ktoré pozná Boha, vie, že Boha môže nájsť kdekoľvek. Súhlasím so Spurgeonom v tom, že osoba naplnená Božím Duchom, človek, ktorý stretol Boha v osobnej skúsenosti, môže poznať radosť z toho, keď Ho uctieva, či už v pokoji alebo v búrkach života.

Na to naozaj neexistuje žiaden argument. Vieme, akých nás Boh chce mať. Chce, aby sme boli uctievačmi!

*

Boh... Vau!

Z knihy *Close to His Majesty*, David Needham

Uctievanie

Aké obrazy vyvoláva toto slovo vo vašej mysli? Lúče svetla prenikajúce cez farebné sklenené okná? Ozvenu píšťalového organu? Spevokoly, rúcha, sviečky a kadidlo?

Čo je uctievanie? Len ďalšie slovo pre chválu a vďakyvzdanie? Niečo, čo je splnené návštevou bohoslužieb raz za týždeň?

Aby sme to zistili, poďme sa pozrieť na dva známe, a predsa tak radikálne odlišné príbehy uctievania v Biblii.

Dvaja, ktorí uctievali

V 2Kronickej 20 hrozilo judskému národu úplné zničenie od troch súčasne prebiehajúcich útokov veľkých nepriateľských armád. Neexistoval žiaden predstaviteľný spôsob, ako mohol kráľ Jóšafat zachrániť svoj ľud. Neexistovala žiadna nádej a on to vedel... až kým nezasiahol Boh.

Keď sa všetci Júdovci zhromaždili a „stáli pred Hospodinom i so svojimi malými deťmi, ženami a synmi,“ dobrý kráľ vyznal: „Sami nevládzeme vzdorovať tomuto úžasnému davu, ktorý tiahne proti nám, ani nevieme, čo si počať, k tebe upierame svoj zrak“ (20:12-13).

V tom elektrizujúcom momente zúfalstva vstal prorok so slovom od Boha: „Nebojte sa a nedeste sa... Nebude to váš boj, ale Boží. V tomto prípade nemusíte bojovať. Rozostavte sa a zostaňte stáť. Uvidíte, ako vás Hospodin zachráni“ (20:15-17).

Následne čítame o tom, ako Jóšafat a všetci Júdovci padli svojimi tvármi na zem a „chválili Hospodina.“

S týmto momentom v dejinách, ktorý máme v čerstvej pamäti, sa poďme obrátiť k príbehu, ktorý by sotva mohol byť ešte väčším protikladom.

Jóbov príbeh začína scénou plnou života a pokoja a radostného očakávania. Potom sa však celý jeho svet neočakávane a náhle rozpadne (Jób 1:13-19). V príbehu zopár

minút do Jóbovho života vtrhnú štyri katastrofy, zničia celý jeho majetok a zabijú všetky jeho deti. Vzápätí čítame: „Vtedy Jób vstal, roztrhol si plášť, ostrihal si hlavu, padol na zem, klaňal sa.“

Aj Jóšafat, aj Jób padli tvármi dolu na zem a uctievali. Ale mohli by byť ich okolnosti ešte odlišnejšie? Uctievanie je namieste vtedy, keď počujete, ako Boží hlas naplňa vaše sny... ale aj vtedy, keď cítite, že ich Jeho ruka ničí. Patrí do obdobia premáhajúcej radosti rovnako ako do časov premáhajúceho zármutku.

Boh, príliš veľký Boh

Čo potom je uctievanie? Povedať jednoducho, že je to ďakovanie Bohu alebo chválenie Ho za akýchkoľvek okolností, by znamenalo minúť sa podstaty. Pozrime sa na tieto príbehy bližšie druhý krát.

Čo v skutočnosti Jóšafat od Boha očakával, keď sa modlil? Slovo od Hospodina? Sľub víťazstva? Áno, Boh to už predtým urobil. Možno by Boh zasľúbil výnimočnú smelosť pre jeho vojakov. Možno, tak ako v prípade s Gideonovou armádou by zjavil nejakú špeciálnu vojenskú taktiku.

Ale nie, *tento krát Boh všetko urobí sám*. Všetko! Toto bolo viac, omnoho viac, než sa Jóšafat odvážil snívať! Jeho Boh bol *nadmieru veľký*. Bolo to niečo väčšie a úžasnejšie, než mohol jeho malý mozog spracovať.

Čo teda urobíte, keď ste konfrontovaní s Bohom, ktorý je veľmi veľký? Dve veci: Skloníte sa tak nízko, ako len viete – ste takí malí pred Bohom, ktorý je príliš úžasný na to, aby ste ho pochopili; a v tej vašej malosti zareagujete – pretože nemôžete urobiť nič iné *okrem toho, že zareagujete*.

Podľa mňa je takáto reakcia najlepšie zhrnutá jedným slovom. Uctievanie je hovorenie: „Vau!“ Bohu. Uctievanie nie je pieseň, ktorú spievame. V skutočnosti, nemusíte hovoriť vôbec nič – pretože, ako povieme „povzdychnutie“?

[Uctievanie] patrí do obdobia premáhajúcej radosti rovnako ako do časov premáhajúceho zármutku.

Možno vám „Vau“ neznie ako veľmi sväté slovo. Ak je to tak, zameňte ho za nejaké iné. Ale neprehliadnite môj zámer: Uctievanie nie sú až tak slová, ako to, že z *vašej vlastnej poníženosti budete prirodzene reagovať na Boha, ktorý je veľmi veľký.*

Príliš veľký na to, aby sme ho obsiahli svojou myslou.

Príliš veľký na to, aby sme ho „vyriešili.“

Ak by ste sa odrazu ocitli pred obrom, pokúsili by ste sa stáť vzpriamene, natahujúc sa tak vysoko, ako len viete, aby ste sa mu cítili rovnejší? Alebo by ste si radšej stiahli ramená a tlačili ich k zemi zoči-voči jeho nesmiernej veľkosti? Pred príliš veľkým Bohom je len jediné miesto, kde môžeme byť a to je byť sklonení nízko, tak NÍZKO, ako sa len dá. Presne to vyjadrovalo pôvodné hebrejské slovo pre uctievanie – „skláňať sa dolu, hlboko.“

Kráľ Jóšafat sa sklonil nízko. Ale ako to bolo s Jóbom? Presne také isté. Nie, nebola tam radosť, žiadne náhle nadšenie, žiadne radostné chvenie. Bol tam len jeden osamelý muž so zdrveným srdcom vo svojom vlastnom zničenom svete. Avšak aj on bol konfrontovaný *príliš veľkým* Bohom – príliš zvrchovaným, príliš záhadným, príliš vzdialeným od čohokoľvek, na čo by Jób vedel prísť.

To, čo sa stalo, nebola žiadna zhoda okolností – ani číra náhoda. Nie, nejakým nepochopiteľným spôsobom bol súčasťou toho Boh. A Jób si roztrhol šaty, padol na zem a povedal: „Vau!“

Uctievanie je vždy také. Či už okolo Božieho trónu v nebi, kde čítame o živých bytostiach a starších, ktorí „padli a klaňali sa“ (Zjavenie 4:10, 5:14 a 19:4), alebo či už to je jeden muž pri studni v Mezopotámii, ktorý „padol na kolená, klaňal sa Hospodínovi“ (Genezis 24:26). Vždy, od vekov, v každej okolnosti, kedykoľvek, keď veriaci dovoľí, aby bol konfrontovaný – naozaj konfrontovaný – svojím Bohom, bude uctievať. Pretože Boh, ak ho správne chápeme, bude vždy Bohom, ktorý je *veľmi veľký*. Veľmi veľký vo svojom odpustení. Veľmi veľký vo svojej láske. Veľmi veľký vo svojich súdoch. Veľmi veľký vo svojej milosti. Čokoľvek o Ňom objavíme, bude sa týkať toho, že je stále príliš veľký na to, aby sme ho v našej absolútnej malosti pochopili. Nemôžeme Ho celkom pochopiť. Neboli sme

stvorení na to, aby sme to úplne chápali. Boli sme stvorení na to, aby sme uctievali.

Keď sa nebeské zástupy pozerajú dolu na našu najvynimočnejšiu planétu a pozorujú Božie deti – chcel by som vedieť, či nie sú zdesení z absencie uctievania. My by sme zo všetkých Jeho stvorení mali byť najviac v úžase. My sami sme ochutnali Božiu milosť a odpustenie. My sami sme boli prenesení z kráľovstva tmy do kráľovstva svetla. My sami sme nevestou Božieho Syna.

Mať čas na premáhajúci úžas

Ak dnes Boží ľud neuctieva, môže to byť preto, že sme si náš koncept Boha prispôbobi tak, aby zapadal do obmedzení nášho vlastného chápania – merajúc Boha naším vlastným intelektom.

Príde nám bežné, že od Neho očakávame odpovede na všetky naše „Prečo?“ – ako keby sme predpokladali, že naše mozgy dokážu spracovať Jeho odpovede. „Uctievanie“ len vtedy, keď sa rozhodneme, že sa Boh správa podľa našich očakávaní. A tým, že sme si Ho priniesli na našu vlastnú úroveň, máme len malý dôvod na to, aby sme pred Ním padli tvárami na zem. Už viac nie je Bohom, ktorý je veľmi veľký.

Čo si my, kresťania, vlastne myslíme? Spomeňte si, kedy naposledy ste boli z Boha trochu sklamaní, pretože sa neudialo niečo, v čo ste dúfali, alebo o čom ste snívali. Dokonca ste vynaložili úsilie na vykonanie tej „pozemskej práce,“ aby ste tak Bohu pripravili pôdu na to, aby mohol konať. Vymysleli ste to, naplánovali a dokonca ste sa aj modlili – a to usilovne. V skutočnosti, tá časť vášho plánu, o ktorú ste Boha prosili, vlastne ani nebola taká veľká, obzvlášť pre Neho.

Ale prečo Boh nespolupracoval? Nevedel o vašom „riešení“? Predstavte si, že ste malé dieťa, ktoré sa snaží preliezť cez plot. Usilovne sa snažíte naukladať k základom múru kopu kameňov. Postavíte sa na ňu a takmer už viete dosiahnuť na vrch múru – ale nie dosť na to, aby ste ho preliezli.

To, čo teraz od otecka naozaj potrebujete, je len malé postrčenie. Len malú podporu! Už ste aj tak takmer tam; väčšinu práce ste už urobili. Ale z nejakého dôvodu to otec neurobí. Nemiluje vás? Nestará sa o vás?

...kedykoľvek, keď veriaci dovoľí, aby bol konfrontovaný – naozaj konfrontovaný – svojím Bohom, bude uctievať.

Kiežby sme v takých chvíľach boli schopní umlčať našu úzkosť dostatočne dlho na to, aby sme znovu počuli Boží hlas...

Lebo ako nebesá prevyšujú zem, tak prevyšujú moje cesty vaše cesty a moje myšlienky vaše myšlienky.

Nie je to úžasné!? Naše sklamanie z toho, že nevidíme, ako Boh naplňa naše očakávania, sa dejú preto, že sa nepozerala dost vysoko na to, aby sme videli Boha, ktorý je *nad* naše očakávania.

S týmto faktom úzko súvisí to, že mnohí z nás, ktorí roky študujú Bibliu, podľahnú nepatrnému nebezpečenstvu rozdeľovania biblickej pravdy na POZNATELNÚ alebo pochopiteľnú, a NEPOZNATELNÚ, teda tú, ktorú nemôžeme pochopiť.

Poznateľná časť teda obsahuje základné fakty evanjelia a základné fungovanie kresťanského života.

Zároveň súhlasíme s tým, že tajomstvá ako Trojica, Božia zvrchovanosť a slobodná vôľa človeka, či božská a ľudská podstata Krista spadajú do kategórie „nepoznateľné.“ Napokon, aj bystrejšie mozgy než sú tie naše, zápasili s týmito otázkami stovky rokov, a predsa mnohé z toho nevyriešili. Ale čo sa týka ostatných častí Biblie... ak ju študujete naozaj usilovne, je možné, že ich pochopíte.

Evanjelium viete sformulovať do štyroch jednoduchých výrokov: BOŽÍ POSTOJ, STAV ČLOVEKA, BOŽIE RIEŠENIE, ĽUDSKÉ ROZHODNUTIE. Ospravedlnenie vysvetlíte ľahko; je to: „Ako keby som nikdy nezhršiel.“ A Božiu milosť môžete vložiť do peknej vety: *Božie bohatstvo získané za Kristove náklady.* „Nie!“ kričí Pavol (pozri Rimanom 11:33). Božia milosť je nepochopiteľná. Kristovo bohatstvo je nevyspytateľné. Božie cesty sú nedosiadateľné. Keď to čítate, uctievať. Chvejte sa, keď to vyučujete!

Áno, Boh nám k svojmu tajomstvu otvoril dvere a dovolil nám do tej miestnosti nazrieť. A predsa, dokonca aj keď by boli dvere naširoko otvorené a hoci by sme dovnútra hľadeli milión miliárd rokov, ešte stále by sme sa pri pohľade naň triasli.

Ale na to, aby sme boli z Boha užasnutí, potrebujeme dosť času. A kde si na to má dnes človek nájsť čas? Nielen to, ale ešte aj moje emócie sú vyčerpané zo sledovania seriálu „M.A.S.H.“ v televízii.

A čo keby ste začali brať život s Bohom rovnako vážne, ako ho berie On? Dostatočne vážne na to, aby ste si to najlepšie zo svojho premýšľania a najlepšie zo svojich emócií uchovali pre Neho? V nasledujúcom odseku je séria veršov z Pisma – sú to state, ktoré nás nútia premýšľať a ktoré sa dotýkajú nášho srdca. Čo by sa stalo, keby ste si dnes – práve teraz – našli čas na premýšľanie o každom jednom z nich... na sledovanie celých kapitol, v ktorých sa každý z nich nachádza... a tým dáte Bohu dostatok času na to, aby na vaše srdce namaľoval umelecké dielo Jeho pravdy... pričom každú jednu z nich budete vidieť ako majstrovské dielo Jeho veľkosti... a vaša predstavivosť ich bude schopná vidieť ich ako hlbšie, vyššie a širšie pravdy, než ste ich kedy videli?

Vďaka Bohu za jeho nevýslovný dar...

(2Korintňanom 9:15)

Za nesmiernu veľkosť jeho moci...

(Efezanom 1:19)

Za nesmierne bohatstvo Jeho milosti...

(Efezanom 2:7)

Za nevyspytateľné Kristovo bohatstvo...

(Efezanom 3:8)

Za Kristovu lásku, ktorá prevyšuje poznanie...

(Efezanom 3:19)

S nevýslovnou radosťou, plnou slávy...

(1Petrov 1:8)

Nesmierne bohatstvo večnej slávy...

(2Korintňanom 4:17)

Nie, nemali ste v pláne kľaknúť si, ani vnoriť svoju tvár do koberca. A slzy? Ani tie neboli plánované. Ale presne tam ste sa ocitli – sklonení pred Najvyšším.

Emocionálne náhrady za uctievanie

Ďalším, sotva postrehnuteľným dôvodom, prečo skutočné uctievanie už viac nie je bežné v Božom ľude, je to, že sme si zaň celkom nevinne vytvorili emocionálne náhrady. Pozrite, my ľudské bytosti sme schopné vytvoriť aj niečo iné, čo je „veľmi veľké.“ Niekedy to robíme prostredníctvom hudby. Talentovaní skladatelia a hudobníci zložili hudbu, takú dojemnú, že nás emocionálne zrazí na kolena. Možno našim zámerom bolo, aby sme sa sústredili na Boha, ale až príliš často to nebolo nič iné len „veľmi veľká“ skúsenosť.

... na to, aby sme boli z Boha užasnutí, potrebujeme dosť času.

Pamätáte si, ako ste naposledy sedeli v akusticky dokonalom hľadisku a čakali na zvuk skvelého spevokolu? Opona sa roztvorí, publikum stíchne a potom... ZVUK! Vôbec nič by sa nezmenilo, keby prvé slovo, ktoré spevokol zaspieva, bolo „Halabala“ namiesto „Haleluja.“ Pretože v tej chvíli bol na pódiu v centre zážitok – nie pravda, taký zážitok, z ktorého by mal nekresťan rovnaké potešenie ako vy.

To, aby boli ľudia vďaka hudbe nasmerovaní na prežitie niečo skutočného, si vyžaduje hudobníkov zameraných na uctievanie, zameraných na pravdu a vedených Duchom.

Nie, gotické veže, farebné sklenené okná a úžasné spevokoly vôbec nie sú zlé – všetka krása totiž pramení z Boha – ale oni sa nemôžu stať úbohými náhradami za vašu výsadu byť „uchvátený“ tým, že objavíte slávu a veľkosť vášho Boha.

Možno vám bude v nasledujúcu nedeľu v kostole umožnené stráviť chvíľu nerušeného času uvažovaním o tajomstve tohto „veľkého Boha zázrakov.“ Vedľa vás bude možno sedieť Jóšafat, ktorému sa bude chcieť kričať „Sláva!“ Bohu, ktorý je veľmi láskavý, veľmi nežný, veľmi milujúci. Avšak vy môžete byť ako Jób, zdrvený smútkom.

Prišli ste o všetky krehké barly, ktoré ste dovtedy mali. Žiadne vysvetlenie, žiadne plánovanie, žiadne snívanie – zostalo vám iba vyčerpanie z ničoty. Vo svojom vnútri padáte na svoju tvár šepkajúc „Vau.“ Nie v hneve, ani v rebélii, ale skôr v úžase nad najtajomnejším Bohom, ktorý nám v tme, ktorá nedáva žiaden zmysel, stále hovorí: „Milujem Ťa.“

Prežívať vrchol „Ó“

Keď som bol chlapcom, naša rodina často chodievala kempovať do hôr High Sierras v Californii. Cestovanie popri východných úbočiach troj až štvrtisícových vrcholov znamenalo prejsť niekoľko strmých stúpaní a prekonať horúčavy ako v púšti. Štandardným vybavením boli chladiče v aute, z ktorých sa parilo, a plátené vaky na vodu zavesené na nárazníkoch.

Na jedno ostré stúpanie nikdy nezabudnem. Malo smiešne meno: „Stúpanie na hrebeň Ó.“

„Prečo?“ spýtal som sa svojho otca, „Prečo sa to tak volá? Ďalšie stúpanie sa volá hrebeň P“? Mamka a ocino sa jednoducho usmiali a povedali: „Len počkaj. Uvidíš.“

Liezli sme stále vyššie a vyššie po krútiacej sa serpentínovej ceste popri kosodrevine a šalvii. A vtom – keď sa zdalo, že sa na vrchol nikdy nedostaneme – sme tam boli! Spontánne som vykrikoval: „Och!“ Tam pred nami, za jazerom akoby posypanom diamantmi, obklopený trasúcimi sa osikami, bol rozoklaný, zasnežený vrchol Sierra Crest... vyšší, mohutnejší, krajší, hrajúci oveľa viac farbami, než som kedy sníval.

Všetci sme sa spolu smiali na našom teraz už spoločnom tajomstve. Jedného dňa, pomyslel som si, budem mať príležitosť niekomu inému povedať: „Len počkaj. Uvidíš!“

Namiesto vrcholu Sierra Crest si vo svojej mysli vybavte veľký symfonický koncert v koncertnej sále. Vidíte to? Počujete to? Teraz si odmyslite publikum. Potom urobte všetkých hudobníkov úplne hluchými. Čo zostane? Symfónia stále znie? Nesú sa zvukové vlny hudby celou sálou? Áno. Ale keď ju nikto nepočúva, je to rovnaké, ako keby sa vôbec nič nedialo.

Náš Boh nariadil, aby Jeho deti tam dolu, na našej maličkovej planéte boli nielen počúvajúcimi účastníkmi ale aj reagujúcim obecenstvom symfónie Jeho majestátu – nesmiernej panorámy Jeho veľkosti. Ježiš raz povedal: „Hovorím vám: Ak budú títo mlčať, kamene budú kričať.“

Boh má pre každého z nás pripravenú neobmedzenú zásobu „Ó vrcholov.“ Často prídu odrazu, neočakávane, keď sa ocitneme jasne konfrontovaní nesmiernosťou nášho najtajomnejšieho Boha – Jeho milosťou, Jeho odpustením, Jeho trpezlivosťou, Jeho tvorivosťou, Jeho priateľstvom, Jeho súdom. Niekedy sa to stane na konci svahu, o ktorom sme si so strachom mysleli, že to bude nekonečný svah utrpenia.

Ale väčšinu Božích „Ó vrcholov“ máme práve teraz – v tejto chvíli – keď sa jednoducho rozhodneme zastaviť sa a premýšľať nad nespočetnými stránkami charakteru nášho Boha. A sklonení k zemi, chvejúci sa, znovu raz objavíme Boha, ktorý je *veľmi veľký*.

*

**...aby Jeho deti tam
dolu, na našej maličkovej
planéte boli nielen
počúvajúcimi účastníkmi
ale aj reagujúcim
obecenstvom symfónie
Jeho majestátu.**

Večera Pánova

Jeff Jones

Krátko pred svojou smrťou Ježiš zhromaždil svojich učeníkov v hornej dvorane domu v Jeruzaleme, aby s nimi hovoril o veľkých udalostiach, ktoré sa mali udiť v nasledujúcich dňoch, týždňoch a rokoch. Veľmi významná chvíľa týchto hodín bola sústredená okolo jedla, ktoré bolo jeho poslednou večerou s nimi pred jeho smrťou. Jasne povedal, že to nebolo žiadne obyčajné jedlo, ale slávnostné jedlo, ktoré chcel, aby učeníci a veriaci žijúci po nich pravidelne opakovali. V tomto dôležitom skutku uctievania slúžia chlieb a víno veriacim ako symboly Kristovej smrti na to, aby sme si pripomenuli ukrižovanie. Pavol o tejto udalosti hovorí v 1Korinťanom 11:23-26:

Ved' ja som prijal od Pána to, čo som vám aj odovzdal, že Pán Ježiš v tú noc, keď bol zradený, vzal chlieb a keď vzdával vďaky, lámal ho a povedal: Toto je moje telo, ktoré je pre vás. Toto robte na moju pamiatku. Podobne po večeri vzal aj kalich a povedal: Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi. Toto robte, kedykoľvek ho budete piť, na moju pamiatku! Kedykoľvek teda jete tento chlieb a pijete z toho kalicha, zvestujete Pánovu smrť, kým nepríde.

Veríme, že toto jedlo je symbolickou pripomienkou, t.j. že chlieb je symbolickou pripomienkou jeho tela a víno je symbolickou pripomienkou jeho krvi. Neveríme, tak ako

niektorí v cirkevných dejinách a ďalší stále aj dnes, že chlieb a víno sú alebo sa doslova stávajú Kristovým telom a krvou. Pri jedle vzdávame vďaku za to, čo Kristus na kríži už urobil, a víno (alebo hroznová šťava) a chlieb sú pre nás hmatateľnými prostriedkami ako si jeho smrť pripomínať.

Akt Pánovej večere má pre veriaceho tri významné rozmery: minulý, prítomný a budúci:

1. Minulý rozmer: Pripomíname si Kristovu obeť na kríži a oslavujeme výsledky tohto veľkého činu.
2. Prítomný rozmer: Večera Pánova je výnimočným časom spoločenstva s Kristom a jeho ľuďmi na prehodnotenie nášho vzťahu s ním. Zároveň mu vzdávame úctu tým, že poslúchame jeho príkaz, aby sme ho uctievali týmto úkonom.
3. Budúci rozmer: Nielenže sa pozeráme späť, ale takisto aj dopredu na jeho budúci príchod, keď bude doslova znovu s nami.

Ďalšie biblické pasáže hovoriace o Pánovej Večeri: Matúš 26:26-29, Marek 14:22-25, a Lukáš 22:17-20.

*

Príprava vlastnej odpovede

1. Vyhodnoťte váš vlastný záväzok milovať Boha cez uctievanie a poslušnosť. Zareagujte na nižšie uvedené výroky.

Mám sklon na prvé miesto vo svojom živote dávať _____ namiesto Boha.

Prosím, zakrúžkujte odpoveď, ktorá sa na vás najviac hodí.

Pravidelne	zriedka	nikdy	trávim čas pri súkromnom uctievaní (čas s Bohom).
Pravidelne	zriedka	nikdy	trávim čas pri spoločnom uctievaní s veriacimi (účasť na bohoslužbách).
Pravidelne	zriedka	nikdy	si pred spoločným uctievaním nájdem čas, aby som si pred Bohom pripravil svoje srdce.
Pravidelne	zriedka	nikdy	vyjadrujem svoje uctievanie Boha tým, že štedro dávam.
Pravidelne	zriedka	nikdy	vyjadrujem uctievanie Boha spôsobom, akým žijem svoj každodenný život.
Pravidelne	zriedka	nikdy	vyjadrujem uctievanie Boha tým, že slúžim druhým.
Pravidelne	zriedka	nikdy	vyjadrujem uctievanie Boha tým, že sa pravidelne zúčastňujem Večere Pánovej.

Čo najviac potrebujete zmeniť, aby ste mohli lepšie uctievať Boha?

2. Urobte si teraz čas na uctievanie Boha. Môžete čítať Žalm 8 a zaznamenávať si vaše myšlienky a použiť ich vo svojej modlitbe k Bohu. Alebo môžete preformulovať niektoré žalmy na vaše vlastné modlitby k Bohu.

Diskusia o téme

1. Čo znamená milovať Boha celým vašim srdcom, dušou, myslou a silou? (Pri odpovedi na túto otázku môžete premýšľať o ľuďoch, ktorých poznáte, a o ktorých si myslíte, že majú hlboký, láskyplný vzťah s Bohom.)
2. V láske k Bohu je primárne oslavovanie a uctievanie. Ako máme Boha uctievať? Ako konkrétne by sme mali Boha uctievať (vyvyšovať ho, vzdávať mu úctu)?

3. Uctievanie Boha zahŕňa okrem iného to, že Boha dáme na prvé miesto v našich myšlienkach a životoch. Čo iné ľudia zvyčajne dávajú na prvé miesto? Čo tam dávate vy?
4. A.W. Tozer napísal: „*Nijaké uctievanie sa Bohu celkom nepáči, až kým vo mne nie je nič, čo by sa Bohu nepáčilo.*“ Čo tým myslí? Čo by sme mali robiť s tými oblasťami v našich životoch, ktoré sa Bohu nepáčia?
5. Myslíte si, že poslušnosť a uctievanie Boha vždy vedie k nášmu šťastiu? Prečo áno alebo prečo nie?
6. Ako môžeme zdôrazňovať poslušnosť Bohu vo všetkých oblastiach života bez toho, aby sme upadli do zákonníctva? Aký je medzi tým rozdiel?
7. Jeden zo spôsobov, akým nás Ježiš konkrétne požiadal, aby sme ho uctievali, je pripomínanie si jeho smrti účasťou na Večeri Pánovej. Čoho sa týka tento obrad? Aký je jeho význam? Ako by sme mali praktizovať Večeru Pánovu?
8. Čo môžeme urobiť my ako skupina, aby sme jeden druhého povzbudzovali k dôslednejšiemu uctievaniu Boha a k poslušnosti voči nemu?

Praktické činy poslušnosti

1. Ako táto diskusia zmenila vaše pôvodné porozumenie tejto téme? Svoje myšlienky zhrňte tu:
2. Ako by mohli tieto zmeny veľmi prakticky ovplyvniť váš život (správanie, postoje, atď.)?
3. Umožnite ostatným sledovať váš rast: Stanovte si ciele rastu v tejto oblasti vašej viery a podelte sa s nimi vo vašej skupine alebo s moderátorom skupiny.

S Božou pomocou budem:

Tento študijný materiál a jeho kópie poskytuje slovenský vydavateľ užívateľom bezplatne. Jeho vydávanie však má svoje náklady. Pomôžete nám, ak ako vďačný používateľ tejto lekcie svojim príspevkom podporíte prípravu a vydanie ďalších kurzov. Ďakujeme Vám. Podrobnejšie informácie o podpore na: www.cb.sk/index.php/kniznica/zborova-kola